

ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΣΑΒΒΑ ΤΟΥ ΗΓΙΑΣΜΕΝΟΥ

Ὡς γνωστόν ἡ Μονή τοῦ ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου εἶναι μία τῶν ἀρχαιοτέρων καί ἡ ἀκριβεστέρα εἰς μοναστικήν παράδοσιν καί ἄσκησιν ἐκ τῶν Μονῶν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων.

Αὕτη ἰδρύθη ἀπό τόν ὅσιον Σάββαν, ὁ ὁποῖος προσῆλθεν ἀπό τήν Μουταλάσκη τῆς Καππαδοκίας εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν, τό 456 μ.Χ. εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν. Ὁ ἅγιος Σάββας ἐμαθήτευσεν ὑπό τόν ὅσιον Εὐθύμιον καί τόν ὅσιον Θεόκτιστον ἐπί δεκαπενταετίαν καί ἐμόνασεν ἐπί πενταετίαν εἰς ἄκραν νηστείαν, προσευχήν καί ἡσυχίαν εἰς σπήλαιον τῆς ὄχθης τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων πρὸς τήν περιοχὴν τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης.

Οἱ ἀναχωρηταί τῆς περιοχῆς αὐτῆς διέκριναν εἰς τό πρόσωπόν του τόν πεφωτισμένον ἄνθρωπον ὑπό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τόν παρεκάλεσαν νά συστήσῃ Μονήν καί νά ἀναλάβῃ τήν πνευματικήν χειραγώγησίν των.

Καμπτόμενος ὁ Ὅσιος Σάββας εἰς τὰς παρακλήσεις των, ἵδρυσεν ναόν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τόν πρῶτον τῆς Μονῆς, εἰς τήν δεξιάν ὄχθην τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων ἀπέναντι τοῦ ἀσκητηρίου του. Τόν ναόν τοῦτον ὠνόμασε «Θεόκτιστον», ἐπειδὴ κατὰ τό ἥμισυ καί πλέον ἦτο ἐντός φυσικοῦ βράχου ὑπό τῆς θείας χειρὸς κατασκευασθέντος. Εἰς τόν ναόν τοῦτον ἐτέλουν τὰς ἀκολουθίας των οἱ μοναχοί, τούς ὁποίους ἐδέχετο ὁ ἅγιος Σάββας.

Ἀργότερον ἀνήγειρε μέ τήν χρηματικήν ἐπιχορήγησιν τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ τό μέγα Καθολικόν τῆς Μονῆς πρὸς τιμὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Ἡ ἰδρυθεῖσα αὕτη Μονή ὑπό τοῦ ἁγίου Σάββα ἦτο Λαύρα. Εἰς αὐτὴν δηλαδή ὁ ἅγιος Σάββας ἐδέχετο μοναχοὺς, οἱ ὁποῖοι εἶχον δοκιμασθῇ προηγουμένως εἰς μοναστήριον κοινόβιον, εὐρίσκοντο εἰς προκεχωρημένον στάδιον μοναχικῆς ἀσκήσεως καί εἰς τήν Λαύραν ἐπεδίδοντο ἐνδελεχῶς εἰς τὰ κελλία των εἰς τήν νοεράν προσευχήν καί συνηθοίζοντο εἰς τό Κυριακόν τήν Κυριακὴν καί τὰς ἑορτάς διὰ κοινήν προσευχήν. Ὁ ὅσιος Σάββας ἀνεδείχθη ὁ ἀρχηγὸς τοῦ λαυρεωτικοῦ μοναχικοῦ βίου ὅλης τῆς Παλαιστίνης, ἐν ᾧ ὁ συμπατριώτης του ἐκ Καππαδοκίας, ὁσιος Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης, ἀνεδείχθη ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κοινοβιακοῦ βίου. Εἰς τό Κοινόβιον ἐγίνοντο δεκτοί οἱ ἀρχάριοι μοναχοί, οἱ ὁποῖοι παρέμενον ἄχρι καιροῦ, ἀναλόγως πρὸς τήν πρόοδον αὐτῶν, ζῶντες μοναστικὴν ζωὴν κοινῆς προσευχῆς καί ἐργασίας ὑπό τὴν αὐστηράν καθοδήγησιν τοῦ ἡγουμένου, προετοιμαζόμενοι διὰ τὴν μοναχικὴν ζωὴν εἰς τὴν Λαύραν. Ὁμοῦ καί οἱ δύο αὐτοὶ πατέρες συνεργαζόμενοι ἀνεδείχθησαν, διαρκοῦντος τοῦ 5^{ου} αἰῶνος, οἱ πνευματικοὶ ἡγέτες τῆς μοναστικῆς ζωῆς τῆς Παλαιστίνης καί οἱ ἀμύντορες τῆς Ὁρθοδοξίας ἐναντίον τῆς καινοφανοῦς αἵρέσεως τοῦ μονοφυσιτισμοῦ.

Ζῶντος τοῦ ὁσίου Σάββα, ἀλλὰ καί μετὰ τὴν Κοίμησίν του ἑκατοντάδες μοναχῶν ἔζησαν εἰς τὴν Μονήν του καί πολλοὶ ἡγίασαν. Εἰς τὴν Μονήν αὐτὴν ἡσκήτευσαν ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ὁ Κοσμάς ὁ μελωδός, ὁ Θεοφάνης καί ὁ Θεόδωρος οἱ

Γραπτοί αδελφοί, ὁ Ἀνδρέας Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης ὁ Ἱεροσολυμίτης, ὁ Μιχαήλ ὁ Σύγκελλος καί ἄλλοι.

Διά μέσου τῶν αἰώνων ὑπό εὐμενεῖς ἀλλά καί ὑπό ἀντιξόους περιστάσεις ἡ Μονή παρέμεινε πρότυπον ἀκριβοῦς τυπικοῦ ἀκολουθιῶν καί μοναχικῆς ζωῆς, πνευματική ἐστία τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας ἀλλά καί τῆς Ὁρθοδοξίας ὅλης, ἐμπνέουσα τό δέος καί τόν θαυμασμόν μέ τό ταπεινόν, ἀπλοῦν, ἀνεπιτήδευτον, ἡσυχαστικόν καί ἀθόρυβον ἥθος τῶν μοναχῶν της.

Συμφώνως πρός τήν κρατήσασαν τάξιν, τό Τυπικόν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἁγίου τοῦ Σάββα ἡγιασμένου ἐν συντομίᾳ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἀρχιερατική συνοδεία κατέρχεται ἀπό τό Πατριαρχεῖον εἰς τήν Ἱεράν Μονήν, παραμένουσα ἐπὶ τριήμερον διά τήν ἑορτήν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἰς τό πρός τιμήν αὐτοῦ παρεκκλήσιον παρά τόν τάφον αὐτοῦ, τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα εἰς τό Καθολικόν τῆς Μονῆς, καί τοῦ ἁγίου Νικολάου εἰς τόν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ναόν.

Οὕτως ἐγένετο καί ἐφέτος. Ἀρχιερατική συνοδεία, τῆς ὁποίας προεξῆρχε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γεράσων κ. Θεοφάνης, κατῆλθεν εἰς τήν Μονήν τήν παραμονήν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τήν Τετάρτην, 3/16^η Δεκεμβρίου. Εἰς τό παρεκκλήσιον αὐτοῦ ἐτελέσθη Ἑσπερινός καί θ. Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γεράσων κ. Θεοφάνους.

Διά τήν ἑορτήν τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα κατῆλθε τό ἑσπέρας τῆς Πέμπτης, 4 /17^η Δεκεμβρίου, μετὰ συνοδείας ἐξ Ἱεροσολύμων ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος Γ'. Εἰς τήν εἴσοδον τῆς Μονῆς ἐπεφυλάχθη εἰς τόν Μακαριώτατον θερμή ὑποδοχή ἀπό τόν πνευματικόν τῆς Λαύρας, Ἀρχιμανδρίτην π. Εὐδόκιμον καί τούς μοναχοὺς τῆς Λαύρας, ἀπό τούς προσκυνητάς ἐξ Ἑλλάδος καί τούς ἐντοπίους χριστιανούς ἀπό τήν Βηθλεέμ, τό Χωρίον τῶν Ποιμένων καί τήν Μπετζάλλαν.

Ἐνδεδυμένος τόν μανδύαν ὁ Μακαριώτατος, κατῆλθε καί προσεκύνησε εἰς τόν τάφον τοῦ ὁσίου, εὐρισκόμενον εἰς τόν κεντρικόν προαύλειον χῶρον τῆς Μονῆς καί τό σεπτόν αὐτοῦ λείψανον, ἐπιστραφέν ὑπό τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τό 1965, καί φυλασσόμενον εἰς τήν λάρνακαν αὐτοῦ εἰς τό Καθολικόν τῆς Μονῆς. Ἠκολούθησε σύντομος δέησις, μικρόν κέρασμα καί ἀνάπαυσις. Τήν τράπεζαν δι' ὅλους προηγουμένως εἶχεν εὐλογήσει ὁ διαμένων καθ' ὅλον τό τριήμερον Ἀρχιερεύς.

Περί τήν 9^η ἑσπερινήν κοσμικήν ὥραν ἤρχισεν ἡ ἀγρυπνία μέ τό Μικρόν Ἀπόδειπνον, τούς Χαιρετισμούς τοῦ ὁσίου Σάββα, καί τόν Ἑσπερινόν μετὰ τῆς Ἀρτοκλασίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου. Περί τό μεσονύκτιον οἱ ἤδη κεκοπιακότες ἀνεχώρησαν διά τά κελλία των διά μικράν ἀνάπαυσιν, οἱ πλέον δέ γεγυμνασμένοι καί δὴ Ἀγιοσαββῖται πατέρες παρέμειναν συνεχῶς ἀναγινώσκοντες.

Κατελθὼν ὁ Μακαριώτατος εἰς τήν ἐνάτην ὥδην, ἔψαλε τάς Καταβασίας, προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου καί ἐν συνεχείᾳ τοῦ μυστηρίου τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χριστοδούλου, Γέροντος Δραγουμάνου, τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Μπαχούμ καί Λαζέτης κ. Δημητρίου τοῦ Πατριαρχείου τῆς Γεωργίας, τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Γέροντος

Ἀρχιγραμματέως καί θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Προέδρου τῶν Οἰκονομικῶν καί Ἱερομονάχων, Ἱεροδιακόνων καί Ἱερέων ἐκ διαφόρων ἐνοριῶν τοῦ Πατριαρχείου προσελθόντων καί πολλῶν πιστῶν ἐκ τῶν περιχώρων τῆς Βηθλεέμ ἐν κατανύξει καί εὐλαβείᾳ μετεχόντων, ψαλλόντων δέ εἰς ἀκριβές βυζαντινόν ὕφος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἀριστοβούλου, τοῦ Ἀγιορείτου μοναχοῦ π. Εὐθυμίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου καί τοῦ ἱεροψάλτου κ. Χαραλάμπους Βακάκη.

Ἡ ὅλη ἀγρυπνία μέ ἐπίκεντρον τήν θ. Λειτουργίαν ἐμυσταγώγησε πάντας εἰς τήν ἀλήθειαν τοῦ σαρκωθέντος, σταυρωθέντος καί ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως διαφυλάσσει αὐτήν ἡ Ὁρθόδοξος χριστιανική μοναχική παράδοσις. Εἰς τοῦτο συνέβαλον κατὰ πολὺ αἱ πρᾶξι καί ταπειναί μορφαί τῶν ἀγίων εἰς τάς παλαιάς καί νέας βυζαντινάς τοιχογραφίας, ὁ ἱλαρὸς φωτισμὸς τῶν κανδηλῶν καί ἡ πρόθυμος διακονικὴ διάθεσις τῶν Ἀγιοσαββιτῶν Πατέρων παρὰ τὸν κόπον αὐτῶν.

Ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τοὺς πιστοὺς περὶ τοῦ ὁσίου Σάββα ὡς προσώπου οὐχὶ μόνον ἀσκητικῆς ἀλλὰ καί χριστιανικῆς ζωῆς, ζωῆς ταπεινώσεως, ἐμπράκτου ἀγάπης καί ὀρθοδόξου κηρύγματος καί διένειμε φυλλάδια Ὁρθοδόξου κατηχήσεως τοῦ περιοδικοῦ: «Φῶς Χριστοῦ» /Νοῦρ -Ἴλ –Μασίχ».

Εἰς τὸ κέρασμα μετὰ τήν θ. Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος ἠὺχαρίστησε τὸν Πνευματικόν τῆς Λαύρας, Ἀρχιμανδρίτην π. Εὐδόκιμον, ὄντως ἀνακαινιστὴν τῆς Μονῆς καί τοὺς Ἀγιοσαββίτας Πατέρας διὰ τὸν κόπον αὐτῶν, προκειμένου νὰ τελέσουν μέ τελειότητα τὴν ἐορτὴν καί ἠὺχήθη εἰς αὐτοὺς τὰς πρεσβείας τῆς Θεοτόκου καί τοῦ ἀγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου.

Ἀναχωρήσαντος τοῦ Μακαριωτάτου καί τῆς συνοδείας Αὐτοῦ τὴν πρωΐαν τῆς ἐορτῆς τοῦ ὁσίου Σάββα, παρέμεινεν ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀρχιεπίσκοπος Γεράσων Θεοφάνης, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Νικολάου εἰς τὸν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ναόν, ἔνθα καί φυλάσσονται τὰ λείψανα τῶν ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀναιρεθέντων, τὸ 614 μ.Χ. Ἀββάδων Πατέρων. Κατὰ τὴν τάξιν μετὰ τήν θ. Λειτουργίαν ἐτελέσθη τὸ μνημόσυνον τῶν κεκοιμημένων Πατέρων ἔμπροσθεν τοῦ κουβουκλίου τοῦ τάφου τοῦ ὁσίου Σάββα εἰς τὸ προαύλειον τῆς Μονῆς, κάτωθι τοῦ ὁποίου εἶναι καί τὸ κοιμητήριόν των.

Τοιοτοτρόπως, δόξα τῷ παναγὰθῳ θεῷ ἡμῶν, ἐτελέσθησαν οἱ τριήμεροι ἐορτασμοὶ τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, τοῦ ὁποίου τὰς πρεσβείας πρὸς Κύριον εὐχόμεθα νὰ ἔχωμεν πάντες διὰ τὸν ἡγιασμόν καί τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. Γένοιτο.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ngg_shortcode_0_placeholder